

Nina Frisby

JEDOVATÝM PEROM

IKAR

NINA FRISBY

Jedovatým perom

Copyright © 2021 by Nina Frisby
Jacket design © 2021 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8058-8

Cez múry starého domu prenikal chlad. Pozrela na zamračenú aprílovú oblohu a potom prešla pohľadom na stromy divoko tancujúce vo vetre. Z okna dovidela priamo na cintorín – výstižnú metaforu jej života, pochovaných snov a nádejí.

Nenávidela toto mesto. Vraj krásavica na Dunaji, pche!

S tými zubatými betónovými stavbami hyzdiacimi panorámu skôr nešťastnica na Dunaji.

Nenávidela prepchaté ulice v centre mesta, stále na ňu niekto zízal, vrážal do nej a pokúšal sa ju osloviť. Nenávidela aprílové dni, keď jar sprvu vábivo ukázala pestré farby a mámila sladkým, teplým vzduchom, no potom opäť udrela zima a svet zahalila do závoja dažďa a zahmlených okien. Nenávidela sivý mútny Dunaj, sivé studené mosty, sivé nudné budovy. Sivé zamračené tváre... A zo všetkého najviac nenávidela zvedavcov. Zdalo sa jej, že sa s perverzným potešením dívajú na budovu, ktorej priestory na najvyššom poschodí obývala. Zvedavo zízajú s hlavou vyklonenou nahor a pokúšajú sa zachytiť akékoľvek známky pohybu.

Netrpezlivo sa prechádzala po miestnosti. Na najvyššom poschodí sa nachádzalo jej útočisko, ktoré skrývalo

jej tajomstvá, pretože obrovské fotografie, čo zdobili jeho steny, rozhodne patrili medzi tajomstvá... Spokojne si pošúchala ruky. Viac sa neovládla. Na tvári sa jej rozlial chladný úsmev. Plán mala takmer hotový. Tri nahé figuríny čakali na dokončenie, posledné kúsky privezie kuriér ešte dnes a potom sa môže pustiť do práce. Rukou si hrabla do vlasov a nepokojne prešla k oknu. Zúrivo zatiahla čierne závesy. Nepotrebovala publikum. V diaľke zazvonil zvonček. Kuriér. Nervózne prehltila, v ústach cítila sucho. Prešla k počítaču. Zadávala sa na obrazovku a pošepky prečítala text, na ktorom pracovala takmer mesiac.

Jasne si predstavila ich tváre, keď si osudné vety konečne prečítajú. Pery, zvyčajne našpúlené a precízne namalované, sa skrivia do zhrozenej grimasy alebo zdesene vykriknú. Hladučké čelá sa skrčia vráskami zhrozenia a strachu. Najmä strachu. No predtým musí spraviť záverečný krok, posledné údery po klávesnici – a hotovo. S úšklabkom uverejnila svoje veľdielo. Chladný aprílový deň sa pomaly menil na pokojnú noc – lákavý prísľub horúcich letných dní plných drámy. Už sa ich nevedela dočkať.

Za potlesku a nadšených výkrikov desiatok žien sa zo stropu spustili obrovské lesklé konfety. Veľká diskogúľa uprostred miestnosti zachytila ich farebné svetielka a roztrieštené na milión kúskov odrazila záblesky do celej miestnosti. Čašníčky v tesných bielych minišatách s výrazným ružovým logom sa šikovne presúvali pomedzi hostí a s podnosmi plnými chuťoviek, zákuskov a farebných kokteílů sa úspešne uhýbali pred záplavou pestrých kúsočkov plastu. Prestížna blogerská konferencia spojená s odovzdávaním ceny *Blogerka roka* v hoteli Saffron sa chýlila ku koncu a každá účastníčka sa snažila uchmatnúť posledné sekundy vo svetle reflektorů.

Miška, tvár blogu *Rozhodne nie sivá myška*, držala v jednej ruke ovocný kokteíl s našľahanou penou, v druhej malú tyrkysovú večernú kabelku (#sponzorovaný od začínajúcej slovenskej značky) a pokúšala sa predrať preplnenou sálou ku schodom. Stúpala nahor pomedzi štýlovo odeté blondíny a brunetky, ktoré stáli v hlúčkoch rozdelených podľa farby vlasů, až sa napokon ocitla na širokom balkóne. Z výšky mala dokonalý výhľad na to, čo sa odohrávalo v sále. Na balkóne bolo teplo, pot jej stekal z podpazušia na zlaté šaty a niekoľko kvapiek jej vyrazilo na dokonale

napudrovanom čele. Konečne bola mimo hlučného davu, azda sa jej podarí osamote osviežiť. Odchlipla si z nápoja, pena už z neho opadla, a pozerala sa na ruch pod sebou. Koho zo známych uvidí?

Zazdalo sa jej, že tmavovláska v červených obtiahnutých šatách je Beáta Bogárová, blogerka známejšia skôr podľa názvu svojho blogu *Bea z BA*, no skôr než stihla z kabelky vyloviť telefón, aby jej poslala rýchlu správu, nech za ňou vybehne na balkónik, niekto ju poklepal po pleci. Miška sa prudko otočila.

„Karla,“ vydýchla prekvapene, keď zbadala upravenú štyridsiatničku s cigaretou v ruke. Karla bola oblečená v bielych širokých nohaviciach s pukmi a v bielej blúzke zviazanej nad pupkom do uzla. Vlnité uhľovočierne vlasy, v strede hlavy rozdelené cestičkou, jej padali do polovice pliec. Vo voľnej ruke držala čiernu listovú kabelku s logom dvoch céčiek. Miška vedela, že z príjmu blogerky si ju rozhodne nemohla dovoliť. Možno tak za príjmy všetkých slovenských blogeriek dokopy, prebehlo jej hlavou.

„Aj ty si sa sem prišla schovať pred davom nadšených blogeriek, ktoré ešte asi nikdy nedostali vzorky kozmetiky zadarmo?“ spýtala sa Karla sarkasticky, potiahla si posledný raz z cigarety, zahasila ju na zábradlí a ohorok odhodila dolu do sály.

Miška sa zasmiala. „Nie je to skvelé? Teda, ak si tu prvý raz. Je tu toho toľko... O chvíľu budú odovzdávať ceny. Ideš sa na to pozrieť?“ spýtala sa s plachým, no priateľským úsmevom. Karla bola sofistikovaná, elegantná a obliekala sa výlučne do čiernej a bielej. Aj dnes, od perfektne upravených havraních vlasov po bielu manikúru. Karla Gregušová bola Miškiným dokonalým protikladom. A tiež niekým, pred kým mala mladá blogerka ozajstný rešpekt.

Karla prevrátila očami a oprela sa o zábradlie. Opatrne vytiahla jednu nohu z bielej lodičky a elegantne ju natiahla pred seba. Nechty na nohách mala ako okrúhle mliečne biele cukríky. „Asi nie. Každý rok je to rovnaké. Tí istí ľudia. Pätnásťročná blogerka, ktorú tento rok milujú všetky tínedžerky. Krásna mamička s vlasmi ako od Paviela, má päť detí, tri firmy a aj tak má čas byť vo fitku dve hodiny denne. Plnoštíhla mamička dvojčiek, často chodíeva strapatá, zababraná od jedla či mlieka, no aj napriek tomu má čas písať eseje o tom, ako ju materstvo zmenilo a aké je to dôležité poslanie. A samozrejme, nejaká Vietnamka a jedna-dve Rómky. Pozvali ich, aby nás Európska únia neobvinila, že sme rasisti.“

Miška sa nervózne zasmiala, pretože Karla... mala pravdu.

„Tento rok je nominovaná aj Dušana, držím jej palce,“ povedala, hoci bojovala s nepríjemným pocitom, ktorý v nej vyvolali Karline slová.

„Ktorá Dušana?“ spýtala sa Karla zvedavo a očami prechádzala po dave mladých žien.

„Beňová, lifestylová blogerka z *Pre dušu a pre telo*. Určite ju poznáš! Tento rok bola úplne všade, pretože sa chystá predávať vlastný vitamínový prípravok na pekné vlasy. Také gumové medvedíky s biotínom, po ktorých ti vlasy budú rásť ako tie jej. Niežeby si to potrebovala, Karla,“ zalichotila Miška kolegyni. Karla pohľadovo odfrkla.

„Aha, už viem ktorú,“ potriasla hlavou. „Ja mám dosť starostí s vlastným blogom. *Skrátka, Karla* sa bude od začiatku budúceho mesiaca objavovať ako stĺpček v časopise *Pôvab*, takže si potrebujem dopredu zabezpečiť obsah,“ dodala s nádychom pýchy v hlase.

Skrátka, Karla bol nesmierne populárny blog o rande-

ní po štyridsiatke. Karla sa nevenovala poradni pre zúfalé manželky, ktoré našli svojmu zákonitému na košeli rúž a so svojou polovičkou mali spoločný účet na facebooku. Práve naopak, Karla písala pre všetky slobodné, čerstvo rozvedené či stále nezasnúbené ženy, blížiace sa k polstoročnici, a slovenské ženy žrali jej úprimnosť, sarkazmus a niekedy aj správnu dávku sebakodceňovania.

Miška položila na zábradlie teraz už vypřchaný kokteil, fialovú žbrndu so zvyškami mazľavej peny, a zahľadela sa na rušný dav pod nimi.

„Počkaj, myslíš tú Dušanu, čo si dala pre blog spraviť pedikúru pijavicami?“ spýtala sa Karla. Skôr než Miška stihla odpovedať, z Karlinej kabelky zaznelo tlmené zapípanie. Pre Tomášove esemesky mala špeciálne zvonenie, aby ich mohla odignorovať. Aj tak sa jej však o čosi rýchlejšie rozbúchalo srdce. Otvorila kabelku a vytiahla mobil.

Miška sa kývnutím hlavy rozlúčila a odsunula sa o pár metrov ďalej, aby jej dopriala trochu súkromia. Aj keď sa obe pohybovali v rovnakých profesionálnych kruhoch a stretávali sa na akciách, kde spolu veselo klebetili, od skutočného kamarátstva mali ďaleko.

Cez reproduktory usporiadatelia ohlásili, že odovzdávanie cien sa začne už o dve minúty. Účastníčky sa poušádzali na biele kožené stoličky a čím viac ich pribúdalo, tým znel ich šepot nervóznejšie. Napäté ovzdušie občas preťal chichot niektorej z blogeriek. Pozornosť zúčastnených však bola upriamená na pódium. Na dlhom stole so žiarivoružovým obrusom stáli zlaté sošky. Ocenenia mali podobu dlhonohých, dlhovlasých žien s umelými riasami, ktoré v ruke zvierali megafón s logom Blogeny. Prestížna organizácia si vytýčila cieľ pokoriť všetky hranice, čo stoja blogerkám na ceste k úspechu. A celkom sa jej darilo.

Miška zostupovala schodmi s divoko búšiacim srdcom. Na túto akciu sa pripravovala týždne, takmer mesiace. No čo ak tesné minišaty nevydržia nápor jej kriviek a roztrhne sa na nich šev priamo uprostred zadku? Alebo sa potkne vo vysokých sandáloch a pred všetkými sa strepe na koberec, alebo... Vždy tu bolo nejaké nebezpečenstvo. Bez ohľadu na to, o akú udalosť išlo alebo ako dlho sa na ňu chystala, Miška mala zakaždým pocit, že sa obliekla príliš vyzývavo, príliš ležérne alebo príliš... nevhodne. Ako módna blogerka by mala vyžarovať sebavedomie, charizmu a štýl. Namiesto toho sa zvyčajne cítila neisto. Našťastie, ostatné blogerky jej nevenovali pozornosť. Zaujaté telefónmi si robili selfička, skupinové fotky s kamarátkami alebo upravenými prstami ťukali do mobilov správne hashtagy, mriežky nasledované kľúčovými slovami, keď selfička zverejňovali na sociálnych sieťach. Nikto si ju nevšimol, tak sa bez najmenšieho zakopnutia či zaváhania nenápadne presunula od schodov k stoličkám. Pohodlne sa usadila a tiež vytiahla telefón.

Na displeji svietilo jedovatozelené upozornenie s číslom 25. Dvadsaťpäť notifikácií z *Pikošiek*? *Pikošky*, lepšie povedané www.pikanterie.sk, patrili medzi stránky, čo sledovali odvrátenú stranu šoubiznisu. A doň patrili aj influencerky. Písalo sa o nich bez servítky, od nevydarených účesov a rúžu na perách po neúprimné reklamné kampane. Rozoberali sa kilogramy navyše, preberali sa rozpadávajúce sa vzťahy, neposlušné deti, ba dokonca i nedostatok financií. Každá blogerka *Pikošky* nenávidela, a preto mala každá apku stránky nainštalovanú v telefóne, aby sa klebety o sebe dozvedela medzi prvými.

Miška znechutene stlačila ostrozelené logo apky. Čo dnes o nej napísali? Na hlavnej stránke svietil nový príspe-

vok, správička bez zdroja, populárna na bulvárnych stránkach, keď chceli uverejniť šuškanďu o komsi známom, no bez toho, aby ju či jeho priamo menovali. Vyhli sa tak škandálu, keď sa dotýčný či dotýčná rozhodli podať si autora výmyslu na súde. Bez mena totiž žiaden zákon nik neporušuje a žiadna celebritka – hoci sa v podrobne napísanom článku našla – sa nebude hnať do súdneho sporu, najmä keď bol článok napísaný o „svetlovlasej herečke, ktorá je taká stará, že vyrastala v tieni pyramíd“ alebo o „tmavovlasom svalnáčovi zo stredného Slovenska, ktorý kedysi býval so známym elitným policajtom“. Dnes sa však *Pikošky* prekonali. Očami kĺzala po štipľavom texte a čoskoro sa jej slová roztopili v slzách.

Ktorá princezná v myšacom kožušku sa rada pýši cudzím perím? Zastihli sme ju na klinike plastickej chirurgie. To, čo si dala spraviť, určite nik nespomínal. Našu plavovlásku omrzelo vypchávať si podprsenu, a tak si zadovážila pár trvalých vypchávok. Zdá sa, že tam, kde príroda pridala na nose, ubrala na prsiach...

To snád' nie, podarilo sa jej potlačiť zhrozený výkrik. Prvý odsek bol zjavne o nej. Myšací kožušok? Jej blond vlasy? A cudzie perie? V jej prípade nešlo o metaforu, ale o cestu k sláve. Miškin prvý virálny post na blogu bol práve o róbe vo farbe pávieho peria. Rozhoreli sa jej líca. Rukou si zamávala pred tvárou a rýchlo zažmurkala. Nikto si nespomínal, že ju čosi rozrušilo. Našťastie, za prvým jedovatým odsekom pokračoval ďalší a ďalší. Zdalo sa, že dnes si niekto zaumienil pichnúť do viacerých blogeriek. Toto už je cez čiaru. Kto tak nenávidí obyčajné blogerky? Sú predsa malé ryby v ešte menšom rybníku. Čosi na displeji upú-

talo jej pozornosť. Jedovaté písmenká sa znenazdajky vyparili. Na prázdnej ploche svietil veľký červený výkričník a oznam STRÁNKA NENÁJDENÁ. Zvláštne, pomyslela si a prstom klepla na koliesko v rohu. Stránka sa znova načítala, no bez obsahu. Zostal na nej len výkričník.

Miška zatvorila telefón a rozhladla sa. Prečítal si to ešte niekto iný? Pochopila niektorá z kolegýň, že prvý ostrý odsek bol o nej? Keby jej čitateľky uverili polopravde, že sa za svoje telo hanbí, navštevuje ordináciu plastického chirurga a nebudaj drží diétu, znamenalo by to oveľa menej klikov, lajkov a komentárov. Stránky ako *Pikošky* sa sústreďujú na odhaľovanie škandalózných podrobností o súkromnom živote blogeriek predovšetkým preto, aby dokázali, že sú klamárkou a úspech si nezaslúžia. Ak išlo o celebrity, viac ako klebety zavážili ich umelecké aktivity, práca v rozhlase, televízii či na doskách divadla. Bloggerky takúto záchrannú sieť nemali. Obvinenia z pokrytectva, anorexie či nevery ich mohli totálne potopiť a pripraviť o živobytie. Miška sa pozerala na otrávené jablko a bála sa doň zahryznúť.

Dušana sa pokúsila uprostred chaosu, čo vládol v sále, upokojiť svoju rozbúrenú myseľ. Energia v miestnosti sa zmenila. Bolo jej chladno. Už oľutovala, že si obliekla krátke denimové šortky s kvetinovou potlačou a voľnú bielu vyšívanú blúzku, ktorá jej padala z pliec. Kopa náramkov a niekoľko dlhých náhrdelníkov bolo samozrejmosťou, rovnako jej obľúbený čierny klobúk. No Dušana vedela, že zimomriavky nemá z klimatizácie, ktorá osviežovala sálu plnú mladých žien. Otriasla sa. Bola odhodlaná obrnúť sa voči vlnám negatívnej energie, čo ju zaplavovali.

Stískala malý ružový kremeň v tvare srdca, ktorý nosievala vo vrecku, a zamerala sa na biele svetlo, čo ju obklopovalo a držalo v bezpečí od škodlivých vplyvov. Predstavila si Alexovu tvár – svoju oporu, jej ochrancu, jej šťastie... Zamerala sa na Alexove svetlé vlnité vlasy, dokonale opálenú pokožku a nezvyčajne jasné modré oči. Predstavila si, že sa na pláži hrá s ich psom Dandym, spoločne sa naháňajú a špliechajú v osviežujúcej vode.

Predstava pokračovala obrazom motorky uháňajúcej na diaľnici. Alex určite žartoval, keď povedal, že sa rozhodol všetko zabaliť – doslova – a žiť na cestách len so stanom a spacákom. Dušana potrebuje záhradu, kde si každý deň nazbiera správnu kombináciu bylín na varenie, do čaju či na upokojenie. Nezaobíde sa ani bez slnecnej terasy, kde každé poobedie pravidelne medituje. Nevedela si predstaviť život bez bazéna. Dennodenne sa doň vďačne ponára a štyridsaťpäť minút bez prestávky pláva. A hlavne, nikdy sa nevzdá vily v Ivanke pri Dunaji, svojho útočiska. Všetko, čo mala, si vydrela v pote tváre a rozhodne o to nechce prísť pre nejaký Alexov hlúpy rozmar. Minulý rok sa chcel pustiť do výroby domáceho piva, predminulý sa na salaši učil dojiť ovce a vyrábať bryndzu. Teraz sa chcel zbalíť a na motorke precestovať Európu. Musela sa naučiť ignorovať jeho šialené nápady. Vždy mal v zásobe nejaký projekt, do ktorého sa chcel pustiť a o ktorom v kuse rozprával.

Dušana siahla po telefóne. Netrzeplivo jej vibroval v taške a každou vibráciou narúšal jej pokus o meditáciu. Namiesto povzbudivých správ od Alexa o jej istom víťazstve však mala na displeji niekoľko notifikácií z apky *Pikošky*, známej ostrým perom a štiplavými správami, najčastejšie o blogerkách ako ona.

Čoho sa dotkne, to sa premení na zlato a zdá sa, že ako zlato si cení aj každú kalóriu, čo vloží do úst. Ak nezačne výdatne jesť, čoskoro sa vyparí... Malý organický free range vtáčik čvirkal, že najnovšie sa zaujíma o breathariánstvo – namiesto jedla jej postačí dýchanie. Samozrejme, všetko v záujme zdravia, pravda? #volasatoanorexiatykrava

Ako na povel jej zaškvrkalo v bruchu. Nemožné, veď jedla! Deň začala čírym zeleninovým vývarom a posúchom z kukuričnej múky. Na desiatu si dala lyžičku včelieho peľu a džús lisovaný za studena. Väčšinu dňa strávila v záhrade a vedela, že zjedla aspoň štyri divé jahody. Teraz bolo deväť, malý šalát, čo servírovali počas večere, ju síce veľmi nezasýtil, ale neexistovalo, že by bola hladná. Jej telo dostalo všetko, čo potrebovalo. Žalúdok jej skrúcalo od stresu, nie od hladu. A ani tá *pikoška* o tom, že nejedáva, nemôže byť o nej.

Myšlienky sa jej rozutekali, preto pevnejšie stisla kremienok. Keby sa rozchýrilo, že populárna lifestylová blogerka, známa vyváženým prístupom k zdravému životnému štýlu, má vážnu poruchu prijímania potravy, fanúšikovia by ju okamžite zavrhli. Vlastné telo a zdravie boli pre ňu kľúčové, najlepšie totiž reprezentovali jej značku.

Čitateľky skrátka museli uveriť, že aj ony môžu dosiahnuť vnútornú harmóniu a veľkosť džínsov 32, keď budú nasledovať Dušanine rady a nakupovať jej produkty. Odhliadnuc od hroziacich finančných strát v dôsledku podobných klebiet však Dušana naozaj verila svojim receptom a mrzelo ju, že sa ju ktosi pokúša obviňovať z podvodu. Nič nezískala zadarmo. Tvrdo pracovala, kým dosiahla svoje postavenie. A postavu. Svet je niekedy krutý... A preto bolo dôležité vytvoriť si vlastný priestor a utiekať sa doň.

Dušana sa zhlboka nadýchla a zahľadela sa na pódium. Kedy už konečne začnú? Ponáhľala sa domov, aby stihla polnočnú meditáciu pri mesačnom svite. Dnes bol spln a to bol pre Dušanu signál, aby na záhrade rozmiestnila do súmerného kruhu (organické, doma vyrobené a za studena lisované) sviečky, sadla si do jeho stredu a uvoľnila si myseľ natoľko, aby si na ďalších tridsať dní zabezpečila vyrovnanosť, spokojnosť a vnímavosť. Našťastie, ešte minulý týždeň sa jej podarilo napísať dva články. Jeden uverejní v prípade dnešného víťazstva, rozpráva v ňom o zázračnej sile bylín, ktorá jej pomohla k soške v kategórii *Wellness bloggerka roka*, a druhý, v ktorom sa pokorne priznáva k porážke, no len na poli blogovania. Jej vitamínovým prípravkom, lekárni, *merchu* a iným projektom sa darí natoľko, že môže čitateľkám poskytnúť zľavový kód na pätnásť percent zo všetkých výrobkov. Dočasne sa jej tak zvýši profit a vyhrá, aj keby dnes večer nevyhrala. Ale ak jej reputáciu pokazí dajaká stránka? Dušana sa opäť zhlboka nadýchla a vydýchla. Zatvorila oči. Ešte zopár hodín a bude doma, vo svojej záhrade, a všetko bude zasa v poriadku.

Z druhej strany miestnosti sa k sedadlu blížila Karla. Na Tomášovu esemesku sa rozhodla neodpovedať a radšej si zapálila ďalšiu cigaretu. Telefón však neprestával zvonieť. Naraz dostala niekoľko esemesiek, emailov a dokonca aj správu na messenger. Všetky obsahovali snímku obrazovky s článkom na *Pikoškách*. Prebehla ho očami a pocítila, že jej stúpa tlak. Apku *Pikošiek* z telefónu vymazala už dávno. Urobila tak po afére, keď ju nejaká horlivá fanúšička od fotila napchávať sa richmanom v športových legínach a mikine. Karla si bola zabehať, dostala chuť na

oblúbenú pochúťku a povedala si, že kalórie aj tak spáli bežiac domov. Na stránke *Pikošiek* sa však objavila jej rozhorúčená tvár s bradou špinavou od majonézy a pazuchami flakátymi od potu. V komentároch ju nešetřili. Žeby sa vrátila bláznivá fanúšička, čo nevie rozoznať súkromie a prácu?

Ktorá elegantná milovníčka drahých nápojov, známa oblubou čiernej a bielej farby, je skutočná jednotka? Teda osamelá ako číslo jeden? Naša rafinovaná dáma v najlepších rokoch sa vraj túži usadiť a to čo najskôr. Povráva sa, že je zaregistrovaná na istej populárnej zoznamke. Nehľadá však pána Právého, ale pána Manžela! Omrzel ju single život?

Počkať – o čo tu ide? Karla očami preletela zvyšné dva odseky. Ďalej to predsa nie je o nej! Stránka si zobrala na paškál aj iné blogerky, a to nie veľmi príjemným spôsobom. Karla dychtivo čítala a od prekvapenia otvárala oči. Anorexia? Plastická chirurgia? Keďže vyšpehovali fakt, že na zoznamke číha na manžela, zrejme je pravdivý aj zvyšok.

Ženy čítali jej články, pretože bola slobodná a nehanbila sa za to. Písala o láske, randení a hľadaní toho pravého, ale nebola zúfalá. Mala desiatky, možno stovky príspevkov o tom, aká je šťastná, že je single, že radšej zostane sama, než by sa usadila s mužom, ktorý nie je ten pravý, a že sa nikdy nevzdá svojho útulného bytu v River Parku. Rozlohou je síce menší, zato s nádherným výhľadom. Mnohé jej čitateľky boli slobodné ženy, ktoré v nej našli spriaznenú dušu. Karla zbytočne nepísala o tom, že v mori je kopa rýb – možno ich je naozaj veľa, no pochybnej kvality. Na rozdiel od ostatných blogeriek sa Karla nepretáčala s každým chvíľkovým priateľom a nevyhlasovala,

že práve on je pán Pravý. Kolegyňami, ktoré do postov pridávali názory svojich frajerov, ukazovali sa s nimi vo videách či tagovali na instagrame, doslova pohádala. A aj tak bola jednou z nich...

Ešte počas vysokej školy sa zamestnala v redakcii akéhosi priemerného týždenníka a potom deň po dni, uzávierku po uzávierke, robila celé roky poskoka rozličným šéfom a vedúcim vydania. Až deň pred štyridsiatymi narodeninami (naozaj to bolo už pred tromi rokmi?) si uvedomila, že v živote vlastne nič nedosiahla. Nahnevala sa a po fľaši (dobré, dvoch) vína napísala akýsi *Manifest slobodnej ženy*. V opojení červeným vínom ho uverejnila na blogu, ktorý si v ten večer promptne založila, a odkazy rozposlala všetkým kolegyniam, o ktorých vedela, že sú v podobnej situácii ako ona. Nevdojak však stlačila tlačidlo, ktoré email rozposlalo celému jej adresáru. Na druhý deň ráno sa zobudila zaplavená správami, emailmi a žiadosťami o pokračovanie. Blog z nej spravil známu osobnosť, ponúkli jej napríklad stĺpček pre časopis *Pôvab*. Verila, že obľúbenosť stĺpčeka jej zvýši čítanosť blogu, takže si bude môcť vypýtať o čosi viac za reklamu. Keby však prišla o jedno alebo o druhé... Na to nechcela radšej ani pomyslieť. Plus esemeska od Tomáša, na ktorú sa stále neodhodlala odpovedať – Karla sa pripravovala na ďalšiu ťažkú noc. Na pódiu sa ukázala drobná čiernovlasá moderátorka. Stmili svetlá. Odovzdávanie blogerských cien sa mohlo začať.

O necelú hodinu bolo po všetkom. Jarný vzduch pre-sýtený vôňami bol ešte doobeda ideálny na prechádzku, no aprílové počasie malo iné plány. Len čo sa zotmelo, jemne sa rozpršalo a zdvihol sa vietor. Miška, Karla a Dušana postupne vychádzali zo sály a postávali pred krytým vchodom do hotela. Napočudovanie sa každej podarilo ukoristiť vzácnu sošku.

Najviac to prekvapilo Mišku. Keď jej z Blogeny oznámili, že získala jednu z piatich nominácií, neverila vlastným ušiam. Odovzdávanie blogerských cien bolo zvyčajne vyhradené len pre členky Blogeny – pocta, o akej doteraz len snívala. Na vstup do organizácie musela blogerku nominovať niektorá zo seniorských členiek, potom nasledoval neformálny pohovor, aby sa v Blogene uistili, že adeptke na členstvo nechýba potenciál, talent a najmä chuť presadiť sa, a napokon stretnutie s majiteľkou a riaditeľkou v jednej osobe. Riaditeľka spoločnosti posúdila kvality každej blogerky a zvažila, či pre organizáciu bude prínosom. Mišku zatiaľ nikto nenominoval. Keď jej zatelefonovalo akési utajené číslo a slečna s namysleným hlasom jej oznámila, že je marketingová asistentka nominačnej komisie a že Mišku navrhli na cenu v kategórii Nováčik, sprvu mala chuť po-

ložiť telefón s tým, že ide o žartík jej frajera. Roman však nemal v povahe vtipkovať, aspoň nie na úkor iných, a tak si slečinku nedôverčivo vypočula, položila jej zopár otázok, a až keď dostala oficiálny email s pozvánkou na odovzdávanie cien, v ktorom žiadali, aby potvrdila svoju prítomnosť pre prípad, že by náhodou vyhrala, až vtedy uverila, že sa na ňu usmiala šťastena a naozaj ju nominovali.

A predsa, keď prišlo na kategóriu Nováčik a moderátorka vyhlásila jej meno, prekvapená Miška prešla sálou s roztrazenými kolenami. Našťastie, ani raz sa nepotkla a pred žiarivými bleskami fotoaparátov si prevzala cenu, ktorá teraz odpočíva na dne veľkej darčekovej tašky a patrí len a len jej. Nenápadne pootvorila tašku a nazrela do nej, aby sa presvedčila, že soška je stále tam.

Niektu do nej drgol. Mrholenie sa zmenilo na dážd'. Bloggerky natlačené pod hotelovou strieškou čakali, kým po ne príde taxík alebo ich vyzdvihne manžel či partner. Hoci bolo po akcii, ani jedna si v daždi nechcela pokaziť účes. Miška tašku rýchlo presunula z pravej ruky do ľavej, aby na jej poklad nenapršalo. Vznášala sa na obláčiku nadšenia a nevedela sa dočkať, kedy sa konečne dostane domov. O svojom víťazstve hneď ráno napíše pekne zo srdca dlhý, úprimný a podrobný článok. S detailnými fotografiami ceny. Och, keby verila, že vyhrá, pre istotu by si zariadila minifotenie ešte pred odovzdávaním cien a možno by si zabezpečila fotografa aj počas slávnostného aktu... Snáď sa s ňou marketing Blogeny podelí o fotografie a dá súhlas na ich uverejnenie.

Z myšlienok ju vytrhla Karla. Poklepala ju po pleci, postavila sa vedľa nej a z kabelky vylovila cigarety.

„Gratulujem k víťazstvu, kočka,“ povedala priateľsky a naklonila sa, aby ju objala.

„Ďakujem, nečakala som to. Teda, vedela som, že som nominovaná, ale v takej konkurencii skvelých nováčikov...“ Miška sa odmlčala. „Bol to pre mňa šok. Ty si asi na podobné ocenenia zvyknutá, nie?“ pozrela na papierovú tašku s rovnakou soškou, ktorú Karla le dabolo položila na mokrý chodník.

Karla sledovala Miškin pohľad. „Myslíš na tú haraburdu? Nemám potuchy, čo s ňou spravím. Do bytu sa mi nehodí, nemám v ňom nič zlaté. V Blogene by sa mohli trochu zamyslieť nad cieľovou skupinou a prestať udeľovať také gýčové srandičky. Asi im napíšem email a navrhmem, nech zmenia dizajn. Niečo jednoduché, sklenené, prievitné...“ Karla si potiahla z cigarety, potom chytila Mišku za predlaktie a jemne ju odtiahla od skupiny žien, ktoré s mobilmi v rukách čakali na odvoz domov.

„Videla si dnes večer *Pikošky*?“ spýtala sa tlmeným hlasom.

Mišku striaslo. Tak predsa sa jej to nezdalo! Aj keď články zo stránky takmer okamžite zmizli a ona šťastná z nečakaného víťazstva na ne zabudla, niekto ich predsa videl.

„Áno, strašná hlúposť,“ odvetila po chvíli mlčania. „Dnes to teda prehnali,“ dodala.

„Presne tak,“ prikývla Karla. „Je jedna vec čítať sarkastické komentáre na náš výzor, o našich priateľoch – alebo ich nedostatku –, no toto bolo skutočne priveľa! Vieš, o kom sú tie klebety?“ Karla nestrácala čas a šla priamo na vec.

Miška sa mohla Karle priznať, že jedna z noviniek bola o nej. Alebo sa mohla tváriť, že si nie je istá, o kom to písali, a predstierať, že o nič nejde.

„Nie, netuším,“ zaklamala a pozrela sa Karle rovno do očí. Dlho to nevydržala, prerušila očný kontakt a v kabelke pohľadala jasnorožový rúž. Opatrne si pretrela pery.